

KERK-KRAFT

GELOOFGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 85

Jaargang 10, nummer 5

9 januari 2022

Doop van de Heer

Je bent welkom bij God, bij de Enige is er ruimte voor iedereen. Je bent welkom die zoekende bent naar vrede en geluk. Moge de liefde van God, de vrede van Jezus Christus en de gemeenschap met de heilige Geest, met je zijn. In de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Gedoopt in water en Geest

Soms is ons leven dor en doods, we zien overal hindernissen opdoemen, weten met onszelf geen raad. Dan is leven zwaar, uitzichtloos en om moedeloos van te worden.

Maar hoe moeilijk we het individueel of als gemeenschap ook hebben, er is altijd wel iemand die meer ziet en hoort. Die door de dorre werkelijkheid, een andere wereld ziet. Met woorden roept hij beelden op, laat hij ons verder kijken, schildert ons een nieuwe wereld voor ogen waar het mooi is om te leven.

Vandaag staat hij daar: Jezus. Hij staat temidden van zijn volk bij de Jordaan. Johannes wijst naar Hem. En God zegt: 'dit is mijn zoon, de mens naar mijn hart. Hij zal het vuur van de liefde bij jullie aanwakkeren'.

Dat je in deze bezinning geraakt mag worden door het vuur van de liefde.

Ik wens je een goede en sfeervolle overweging toe.

René Hornikx

Eerste Lezing: Jesaja 40,1-5.9-11

Jesaja schildert de aankomst van de ballingen in Jeruzalem. God begint opnieuw met zijn volk. Hij zal zijn volk met liefde leiden als een herder.

'Troost, troost mijn volk', spreekt uw God. 'Spreekt tot het hart van Jeruzalem en roept het toe dat zijn dienstitijd voorbij is, dat zijn schuld is voldaan, dat het uit de hand van de Heer een dubbele straf voor al zijn zonden ontvangen heeft. Hoort, iemand roept: 'Bereidt de Heer een weg in de woestijn, in het dorre land een rechte baan voor onze God.

Elk dal moet worden opgehoogd, en elke berg en heuvel afgegraven; oneffen plekken moeten vlak gemaakt worden en ruige gronden worden vrij gelegd. De heerlijkheid van de Heer zal zich openbaren, en alle mensen zullen haar zien, want uit de mond van de Heer heeft gesproken.' Klim op een hoge berg, met uw boodschap van vreugde, gij Sion, verhef met kracht uw stem, gij Jeruzalem, bode van vreugde, verhef ze, en wees niet bevreesd. Zeg tot de steden van Juda: 'Hier is uw God.' Hier is de Heer, komend in kracht; de heerschappij is in zijn hand; zie, zijn loon draagt Hij mee, en zijn zegeteken gaat voor Hem uit. Als een herder zal Hij zijn kudde weiden; in zijn arm brengt Hij de lammeren samen en draagt ze aan zijn borst terwijl Hij de oaien voort leidt.

Vraag: Wie of wat troost je, bemoedigt je als je verdriet hebt of in moeilijkheden verkeert?

Evangelie: Lucas 3,15-16.21-22

Jezus aanvaardt de taak om het vuur van de liefde in alle mensen aan te wakkeren.

Omdat het volk vol verwachting was en iedereen zich aangaande Johannes de vraag stelde, of hij niet de Messias zou zijn, gaf Johannes aan allen het antwoord: 'Ik doop u met water, maar er komt iemand die sterker is dan ik; ik ben niet waardig de riem van zijn sandalen los te maken. Hij zal u dopen met de heilige Geest en met vuur.

Terwijl al het volk zich liet dopen, en Jezus na zijn doop in gebed was, geschiedde het dat de hemel openging en de heilige Geest in lichamelijke gedaante, als een duif, over Hem neerdaalde, en een stem uit de hemel sprak:

'Gij zijt mijn Zoon, de welbeminde, in U heb ik mijn behagen gesteld.'

Vraag: Wie vuurt de liefde bij jou aan?

**U hebt me aangeraakt
en ik kwam in vuur en vlam te staan voor uw vrede.
Augustinus**

Overweging

In de evangelietekst van deze zondag wordt door Lucas een aantal keren het mooie gebeuren van dopen genoemd. Wij hebben ongetwijfeld in onze familiekring en ook daarbuiten weleens een doopviering in de kerk meegemaakt.

De pastores weten er met familieleden samen een prachtig doopfeest van te maken. Heel belangrijk is dit gemeenschapsgebeuren voor Kerk en familie, die zo samenvallen. Een christen kan maar één keer in zijn leven gedoopt worden, omdat de band met God, door Hem althans niet verbroken kan worden. Nu wij vandaag over de doop van Jezus horen spreken, moeten wij onze eigen herinnering aan dopen even opzij zetten om het later weer terug te nemen.

Overigens zijn de doop van een christen en de doop van Jezus wezenlijk met elkaar verbonden. Zij horen bij elkaar. De doop van Jezus vandaag is een groot gebed. En in het gebed gebeurt het: de hemel gaat open en de Geest daalt neer. Het bidden is een wederzijdse gerichtheid op God en mens met elkaar.

Je mag zeggen dat ons bidden altijd een heimwee, een verlangen is. Dit heimwee sterkt zich uit naar God. Verder is mijn heimwee mijn verlangen naar God, een teken dat ik als mens nog niet "af" ben. Verlangen en heimwee drijven mij om een volwassen kind van God te worden.

Zoals gezegd in het gebed kan veel gebeuren: de Geest daalt neer, God zelf komt ons tegemoet in een wederzijdse relatie. Jij bent mijn zoon, Ik houd van jou. In deze relatie is God de liefdevolle ouder. Hij spreekt ons aan als zonen en dochters. Hij wordt de "plaats" waar wij vanzelfsprekend thuis mogen komen.

De levende band die wij in het doopsel ontvangen, wordt in het gebed uitgesproken. In het dagelijks leven van elke christen wordt verwacht dat hij in praktijk brengt waar hij over bidt.

De doop van de Heer is één groot gebed waar God en zijn Zoon wederzijds hun liefde betuigen en de mens daarin opneemt. Het ritueel van het huidige doopsel in de kerk is van binnenuit verbonden met wat hierboven beschreven is.

God verbindt zich door zijn Zoon aan alle mensen. Dan begint een menselijk leven van liefde, zorg en vrede om die band in praktijk te brengen en je

handen vuil te maken. Zoals Christus het kruis onderging zo ondergaat een christenmens het negatieve van het leven.

Augustinus schrijft over de doop van de Heer het volgende:

Na zijn doop heeft de Heer ook gedoopt maar niet met dezelfde doop als waarmee hij gedoopt was. Hij doopt als Heer, maar pas na eerst door een knecht te zijn gedoopt. Daarmee wijst hij ons de weg van de nederigheid en leidt hij ons tot zijn eigen doop. Hij heeft de doop door een knecht niet afgewezen, en eenmaal gedoopt, heeft hij de weg vrijgemaakt voor wie tot hem komt. Luister naar wat hij zegt: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven".

Als U de waarheid zoekt, blijf dan op de weg. Want weg en waarheid vallen samen. Wat betekent dat: U komt via Christus bij Christus.

Via het woord dat mens geworden is, komt u bij het woord dat in het begin God was bij God.

Dolf van der Linden

Gebed voor de zondag

God van liefde,
soms dooft het vuur in ons
waardoor ons leven stil valt.
Waar dat met mensen gebeurt,
maakt U steeds weer een nieuw begin.
Wij vragen U:
laat vandaag uw Geest over ons neerdalen
om ons aan te vuren
en te maken tot mensen met een vast vertrouwen
die liefde delen en vrede stichten.
We vragen het U in naam van Jezus,
uw Zoon en onze broeder
voor vandaag en altijd.
Amen.

Rectificatie

In de *Kerk-Krant* van afgelopen zondag stond boven de brief van Ton Tromp een foutieve voornaam. Door onzorgvuldigheid had ik Ton omgedoopt tot Bart. Excuses aan Ton en aan de lezers. FS

Een mini-'Kruistocht' langs meerdere winkels

Dit verhaaltje leidt allereerst naar Amsterdam waar Lief en ik langer geleden de film van en met Madonna zagen, getiteld *Desperately Seeking Susan*. Echt een leuke komedie, die recent op televisie werd herhaald. De hoofdpersoon wordt door ons ferm bewonderd. Echter door anderen helaas verguisd. Deze schepselen, doorgaans behoudend rond levensvragen, lijken haar bevrijdende mix van positieve religie en erotiek niet te willen begrijpen, zoals eveneens Elvis Presley overkwam. De rolprent is -kort samengevat- een zoektocht naar de tot dan toe onbekende dame Susan die zich via een krantenadvertentie meldt..

Van Madonna was bekend dat zij vóór elke show haar crew verzamelt voor de *warming up* maar wel in een aparte, minder gebruikelijke vorm. Deze ster gaat dan namelijk met alle medewerk(st)ers in gebed, zegen vragend voor een geslaagde voorstelling. Meteen kwam ook het beeld terug uit een eerdere docu over Madonna waar ze op het graf van haar veel te vroeg overleden moeder neerknielt. Deze *pelgrimage* zit trouwens ook in mijn eigen historie (jaren '70).

Bedoeld bioscoopbezoek is dus wel even terug; en details van het verhaal zijn minder helder. Maar de outfit van Madonna boeide mij extra vanwege de toegevoegde 'opsmuk'. Gedurende de hele happening droeg zij drie (verwijzing naar de Drie-eenheid?) lange kettingen met kruis eraan. Later weer thuis voelde ik ook het verlangen naar zo'n accessoire. Maar wel iets simpeler in afmeting en aantal. Dus kort daarna op 'kruisjes-jacht' getogen in de eigen woonplaats, waar het katholicisme gelukkig nog aanwezig is. Met wel degelijk inspirerende *pleisterplekken*.

Dat viel niet mee! Eerste winkel: alles knetterduur. Nummer twee: alleen maar met corpus. Nee, een te bloederige associatie. Mijn mama, die in de huiskamer alleen een *kaal* kruis aan de muur wilde, zag het toen al zo: "Het lijden van Jezus is voorbij. Ik zie het symbool liever als overwinningsteken". Derde poging: slechts goudkleurig. Evenmin de bedoeling. Namelijk minder passend bij andere versierselen en dit voelde 'te luxe' door mijn soms opspelende Calvinistische wortels uit de twintigste eeuw. Wij kweelden: "*Neem mijn zilver en mijn goud, dat ik niets daarvan behoud; geef dat ik mijn voeten zet, op de wegen van Uw wet*". Destijds bezat ik overigens in het geheel niets. Hoera, eveneens verbeterd. Geen armoede of te ver doorgevoerde soberheid meer. Voorts lossen van wet, gebod, verstikkende -patriarchale- dogma's en qua presentatie opgepept door dit Trouw citaat: *God eren met mooie kleren*. Alhier in de praktijk kleurig toegepast.

In de vierde winkel kwam het assortiment dichterbij mijn ideaal; maar daar waren de exemplaren extreem groot en nogal grof. Langzamerhand liep het tegen sluitingstijd. Laatste poging die middag: een soort teenershop met veel hippe kleding en toebehoren. Echter, wat verscholen in de hoek, een

rek met gevarieerde afgeprijsde artikelen. Jawel; daartussen hing mijn Vroom Verlangen zoals ik in gedachten had. Religie zelfs in de aanbidding. Meteen in drievoud aangeschaft; want wellicht raakt dit artikel *out of fashion* en uit de collectie.

Een herinnering aan de Utrechtse Wilhelminakerk kwam boven: namelijk links van de preekstoel in forse letters deze opdracht: *Gij zult mijne getuigen zijn*. Voorts borrelt naar boven: *Ik schaam mij het evangelie niet*, van de apostel Paulus. Het uitstekende boek *Godschaamte* door Stephan Sanders was nog niet geschreven. Al te opvallend is echter niet de bedoeling. Lief opperde een tussenoplossing: aan de ceintuur. Dit bleek een prima tip. Voorts blijkt deze situering tot grappige discussies te kunnen voeren.

Soms spreek ik iemand aan met goed herkenbaar een halssnoer plus het geloofskleinoed. Wanneer iets meer contact mogelijk lijkt gok ik op verdere uitleg. "Draagt u het uit overtuiging of om andere redenen?" Dat gaf verscheidene antwoorden zoals: "Och, het is een dierbaar erfstuk, maar verder...". Of: "Ik vind het zomaar mooi; meer weet ik er niet over.". Tja die ontkerstening, hè. Alsook licht verontschuldigend: "Nou eh, geloof zegt me eigenlijk niet zoveel meer, maar dit heb ik toch graag om. Misschien werkt het steunend." Veel milder dan mij ooit aangeleerd werd (binnen het zgn. 'scheidingsdenken') stel ik de gesprekspartner-voor-even gerust; "We sluiten niets uit en kwaad kan het zeker niet! Goed zijn voor de ander en zeker ook voor jezelf is het belangrijkste. Want God -of hoe je de ONzichtbare ook wilt duiden- ziet het *hart* aan....". Daarna wijs ik op mijn 'stichtelijk' opgetuigde taille.

Als de ander meer motivatie verwacht houd ik het eenvoudig. De aanduiding *oecumenisch* kan al vraagtekens opleveren. Ook speelt mee dat het symbool nogal eens exclusief wordt uitgelegd als *puur paaps*. Klopt niet; zeker ook reformatorische gelovigen dragen het. Tevens is er nog -vrij zeldzaam geworden- de iets afwijkende Hugenotenversie.

Meestal volsta ik met de hoop dat er *somehow* verbinding wordt ervaren tussen hemel en aarde via dit oorspronkelijke lijdenssymbool van Christus. Deze ontmoetingen leidden soms al tot verrassende dialoog.

Nu sla ik een kruisje; hopelijk heilzaam voor velen....

AMBRIËLLA

9 januari

Het lijkt misschien wel of ik nu de hele kalender af ga. Dat is toch niet de bedoeling: vrees dus niet. Dit is niet eens een echt stukje, zoals u van mij gewend bent. Ik heb in de Kerstvakantie even helemaal op non-actief gestaan (dat was ook hard nodig) en ben sinds deze maandag 3 januari pas weer aan het werk. Dan heb ik niet meteen pasklare teksten op papier staan.

En toch moet ik u nu wel schrijven over 9 januari, want dat is een belangrijke dag. Een dag met een historische herdenking. Op 9 januari 1522, dus precies 500 jaar geleden, werd Adrianus van Utrecht, hoogleraar in Leuven en voorman van de universiteit daar, tegelijk leermeester van Karel V en diens regent in Spanje sinds 1515, onverwacht gekozen tot paus. Ik heb eerder al over Adrianus geschreven in de *Kerk-Krant*, in een stukje waarin ik hem voorstelde via zijn Eindhovense kamerheer Nicolaas van der Poorten. Maar nu moet ik toch even op Adrianus terugkomen.

In Duitsland viert men hem als *deutscher Papst*, omdat hij in het Heilige Roomse Rijk geboren is. In Nederland viert men hem als de enige Nederlandse paus, omdat hij in Utrecht geboren is. Dat klopt allemaal, maar het overgrote deel van zijn leven heeft hij in Leuven gewoond en gewerkt en in die zin is hij dus ook een Belgische paus. Vooral ook een Brabantse paus, want zijn entourage bestond bijna uitsluitend uit geboren Brabanders. Zoals Nicolaas van der Poorten dus.

Op het conclaaf dat na de dood van Leo X eind 1521 bijeenkwam, was Adrianus van Utrecht niet aanwezig. Hij was bezig een Franse inval in Noord-Spanje af te slaan. De kardinalen in Rome kwamen er niet uit. Een bittere confrontatie tussen de kardinalen op de hand van de Franse koning en die op de hand van de Spaanse koning leidde ertoe dat de ene kandidaat na de andere 'verbrand' raakte en dat niemand de vereiste meerderheid achter zich kreeg. Toen stelde iemand Adrianus van Utrecht voor, sinds 1517 kardinaal van SS. Giovanni e Paolo, een benoeming die de jonge Karel V had doorgedreven met het oog op de verhoudingen binnen Spanje waar zijn oud-leermeester als zijn regent optrad. Adrianus werd bij de eerste stemronde daarna gekozen.

Toen zaten de kardinalen met een probleem: de paus was niet aanwezig. De normale procedure voorziet dat na de verkiezing aan de verkozene

gevraagd wordt of hij aanvaardt en, zo ja, onder welke naam hij wil regeren. Dat lag nu wat moeilijk. Het was winter en dan is de Middellandse Zee wat minder die *Méditerranée* waar Toon Hermans over zong. Het kardinaalscollege stuurde een eerste delegatie naar Spanje, maar deze haalde het niet. Ondertussen vernam Adrianus op 22 januari informeel (en op 25 januari uit iets beter welingelichte bron) dat hij paus was. Echt formeel werd hij pas op 9 februari op de hoogte gebracht, toen de officiële delegatie uit Rome eindelijk in Spanje aankwam. Adrianus legde onmiddellijk zijn Spaanse waardigheden neer, aanvaardde (blijkbaar met enige aarzeling) en koos zijn eigen naam. Adrianus van Utrecht werd Adrianus VI.

Forte Michelangelo in Civitavecchia, circa 70 km ten noordwesten van Rome

Nu moest de nieuwe paus nog naar Rome zien te komen. Over land ging niet, want koning Frans I van Frankrijk weigerde de nieuwe paus te erkennen totdat deze gekroond was. Frans I was de grote vijand van Karel V. Langs Zuid-Frankrijk was de weg dus geblokkeerd. Over zee lag ook moeilijk, want de Middellandse Zee wemelde destijds van Noord-Afrikaanse piraten en het laatste

waar christelijk Europa op zat te wachten was een door islamitische zeerovers gekidnapte paus. Bovendien had de paus geen geld om een kleine vloot uit te rusten. Uiteindelijk zou Adrianus op 5 augustus, dus bijna zeven maanden na zijn verkiezing, vanuit Tarragona vertrekken. Op 15 augustus landde hij op het Italiaanse schiereiland, op 25 augustus kwam hij in Civitavecchia en daarmee in de Kerkelijke Staat en op 28 augustus in Ostia, de havenstad van Rome. Die nacht verbleef Adrianus bij de San Paolo fuori le Mura en op 29 augustus trok de nieuwe paus via de Porta San Paolo Rome zelf binnen. Op 31 augustus 1522 werd hij in de Sint-Pieter gekroond. Zeven maanden en tweeëntwintig dagen na zijn verkiezing, een wereldrecord.

Dat wordt dit jaar dus herdacht. De Nederlandse en Belgische ambassadeurs bij de Heilige Stoel hebben de handen ineengeslagen en een werkgroep gevormd, waarvan ondergetekende deel uitmaakt. Het was het plan om een kleine tentoonstelling in Rome, in het Vaticaan, te organiseren, maar dat lijkt ondanks verwoede onderhandelingen door de ambassadeurs niet te gaan lukken. Wel is er een colloquium op 22 april op de Belgische ambassade in Rome voorzien, met vier *distinguished speakers*, waaronder

(u raadt het al) ondergetekende. Voor één keer moeten we niet al te bescheiden doen: ondergetekende geldt als een specialist als het Adrianus VI betreft. Hij was de curator van de herdenkingstentoonstelling in Utrecht en Leuven in 2009-2010 ter gelegenheid van de 550ste geboortedag van Adrianus en hij schreef ook een biografie, *Adrianus VI, 1459-1523. De tragische paus uit de Nederlanden* (Antwerpen - Apeldoorn: Garant, 2011).

Het aartsbisdom Utrecht organiseert een colloquium op de verjaardag van de kroning op 31 augustus (en ja, het wordt eentonig, maar daar zal ondergetekende ook al weer opdraven, excuses voor de herhaling). Er is zelfs een website gelanceerd door Ad van der Helm die met zijn groep allerlei initiatieven ontplooit (pausadrianus500.nl).

Op 14 januari vindt er in het Campo Santo Teutonico, pal naast de Sint-Pieter in Vaticaanstad, een eerste colloquium plaats. Ik had daarbij moeten zijn, maar de regels die de Belgische federale wetenschappelijke instellingen voor dienstreizen in coronatijd hebben aangenomen, staan dat niet toe en ik zal dus op een vervangende manier spreken. Wilt u mij bij een vorige gelegenheid bezig zien, dan moet u via google zoeken onder 'Michiel Verweij Adrianus Utrecht' en dan vindt u al snel een filmpje van 32 minuten op www.youtube.com. Dat was een memorabele lezing (in het Nederlands) in Utrecht in 2015. In het Paushuize dat eigendom van Adrianus was, maar waar hij zelf nooit gewoond heeft. Daar stond ik in een zaal vol Utrechters, leden van de Vereniging Oud-Utrecht, en vertelde dat Adrianus eigenlijk niet zozeer een Utrechtse, als wel een Leuvense paus was. Soms moet men durven in het leven.

Als u meer wilt lezen over Adrianus VI, pakt u beter mijn bovengenoemde biografie dan die van Twan Geurts. Daar staan nogal wat detailfoutjes in en zijn boek is minder oorspronkelijk, ook al kreeg het bij verschijnen veel media-aandacht (in tegenstelling tot het mijne).

Maar hoe dan ook, ik zal er op 14 januari dus niet persoonlijk bij zijn. Als dat wel zo geweest was, had ik op de Romeinse luchthaven Fiumicino de trein gepakt tot aan station Roma Ostiense. Dan was ik naar buiten gewandeld en recht op de piramide van Caius Cestius af gegaan om dan langs de Porta San Paolo Rome binnen te trekken. Net als Adrianus VI zelf dus.

Michiel Verweij

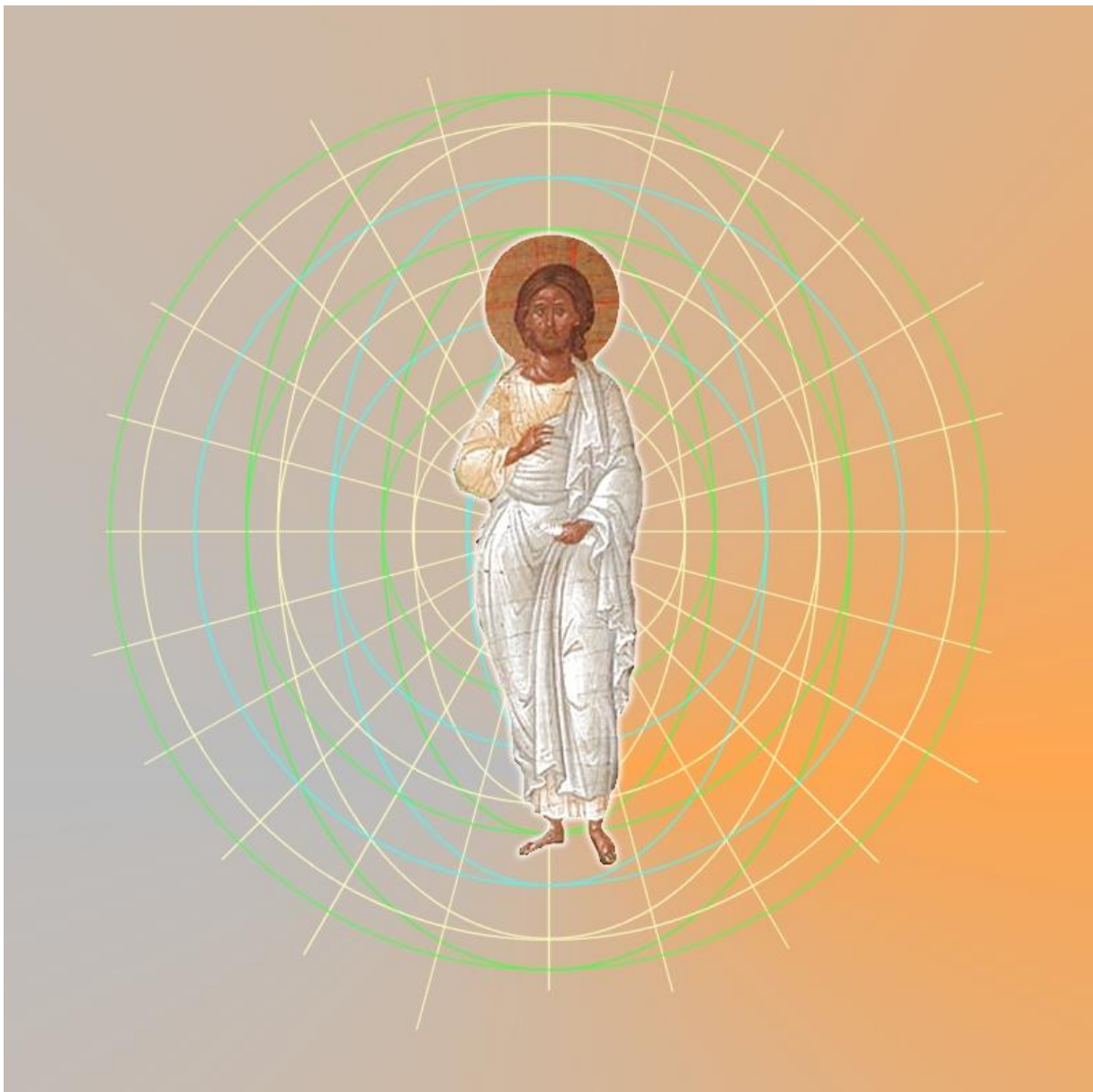
Nagekomen bericht

Er is nog € 450 binnengekomen voor de Adventsactie waardoor de totale opbrengst van onze gemeenschap € 1.850 bedraagt.

Theofanie

Het feest Openbaring des Heren ontstond in de tweede of derde eeuw en is ouder dan Kerstmis en de Aanbidding der Wijzen, dat pas in de vierde eeuw werd ingevoerd.

In de orthodoxe en katholieke kerken van de oosterse ritussen is de Doop des Heren het centrale thema van Epifanie (*Epiphaneia*: verschijning of manifestatie) gebleven. Daar wordt het gevierd als de eerste manifestatie van God als Drie-eenheid. Het feest wordt er ook wel Theofanie genoemd, van het Griekse *Theophaneia* (godsverschijning).

Anita van der Kam

Zet de wereld in elkaar

Een vader was rustig aan het werken. Telkens werd hij door zijn zoontje gestoord en hij werd daar erg moe van. Om eindelijk rust te hebben, nam de vader een oud tijdschrift, scheurde er enkele bladzijden uit waar de wereldkaart op stond, versnipperde de bladzijden tot kleinere stukjes en gaf deze aan zijn zoon:

'Hier heb ik een leuk tijdverdrijf voor je. Neem deze papiersnippers en zet de wereld maar weer in elkaar!' Hij dacht zijn zoontje nu voor enige tijd stil te hebben. Het zoontje begon de stukjes te bekijken. En al heel snel kwam de jongen terug met de wereldkaart. 'Hoe heb je dat gedaan?', vroeg de vader. 'Dat was heel eenvoudig', zei zijn zoontje, 'op de achterkant stond een afbeelding van een mens. Ik hoefde alleen maar de mens in elkaar te puzzelen, toen was de wereld ook weer heel.'

(Hornikx, R., Een huis vol verhalen, 2003)

Vraag: Hoe kunnen wij de wereld "heel", bewoonbaar maken voor iedereen?

Gedichtje

Hij schreef een klein gedichtje
Het had niet veel omhanden
Maar het had iets van een lichtje
Dat in het donker brandde

Toon Hermans

(Ingezonden door Els Eliens)

Zending

De goede God geeft je:
de behoedzaamheid van zijn handen,
de goedheid van zijn ogen,
de glimlach van zijn mond,
de vastheid van zijn stappen,
de vrede van zijn woorden,
de warmte van zijn hart,
het vuur van zijn Geest,
het geheim van zijn aanwezigheid.
(Franse zegenspreuk)

Augustinus spreekt over de Verschijning des Heren

Op zijn geboortedag kregen de joodse herders de pasgeborene al te zien, vandaag komen de magiërs uit het Oosten hem aanbidden. Want de pasgeborene is de hoeksteen waar twee muren in vrede samenkomen, mensen uit de besnijdenis en mensen zonder besnijdenis. Geen gering verschil in herkomst. Zij zouden met elkaar verbonden worden in Hem die onze vrede geworden is en die de twee één heeft gemaakt. De herders zijn het beeld van de joden, de magiërs van de heidenen. Hier ligt het begin van wat in de wereld moest gaan groeien en vrucht dragen. Daarom is het goed om deze twee dagen, de dag van de geboorte van de Heer en de dag van zijn openbaring, met diepe vreugde te vieren.

De herders, ofwel de joden, werden naar hem geleid door de boodschap van de engel; de magiërs, de heidenen, door een ster die hen de weg wees. Wat was dat voor een ster, die nooit eerder tussen de andere sterren aan het firmament was verschenen en die daarna ook niet aan het firmament is blijven staan? Wat moest ze aankondigen? Deze ster was prachtige hemeltaal om de glorie van God te verkondigen. Met haar ongewone schittering moest ze luid spreken van een ongewone, een maagdelijke geboorte. Toen de ster daarna niet meer werd gezien, moest in heel de wereld het evangelie haar plaats innemen. Bij aankomst vroegen de magiërs: Waar is de pasgeboren koning van de joden? Zouden zij echt met zoveel toewijding navraag doen en met zo'n diep gevoel van godsvrucht naar Hem verlangen, als zij in de koning van de joden niet degene hadden herkend die de koning der eeuwen is?

(Preek 201,1; zie *Als licht in het hart*, 46-47; vertaling Wim Sleddens z.g.)

